

Gerepareerde heeringkuul

In de 50-er en 60-er jaren, van half oktober tot en met half maart, werd er bijna of geheel door de Urker- en Texelse vloot op heering gevist in de Zuielijke Noordzee en het Kanaal. De heering die wij vingen, werd meestal in Breskens aangeland. Soms ook in Oostende. Breskens was in die maanden onze tuushaven.

Het was zelfs zo dat veel gezinnen van de visserlui die maanden daar gingen weunen. Enkele jonge vissermannen kregen er verkering en zijn zelfs later getrouwd met Bresciaanse schónen.

Dat kwam goed uit want Oost en Oosterend kampten met een gigantisch overschot aan mannen. Dat kwam omdat op plaatsen waar veel vis gegeten wordt, meer jongens dan meisjes worden geboren.

Het vissen in de Zuielijke Noordzee was niet zo eenvoudig door de ongelieke bodem, banken en de sterke stroming.

Wij visten met een heeringkuul. Dat is een heeringnet dat door twee kotters getrokken wordt. Zo'n heeringkuul was erg kwetsbaar en te gróót om aan boord gerepareerd te worden. Zo hadden wij, de Texel 33, met de Texel 9 een net stuk getrokken en naar Urk gebracht om te repareren. Dat was in november van de zestiger jaren. Wij kregen bericht, dat de heeringkuul gerepareerd was en opgehaald kon worden. Miên dochter Annie was vrij van school en vond het wel leuk om met mij mee te gaan. En zo geschiedde.

Wij hadden pas een nieuwe aanhangwagen. Naar Urk was alles nog twiebaansweg. Je moest vanaf Sneek dwars door de Lemmer naar Urk. Op Urk aangekomen werd de kar afgekoppeld, want ik was nog niet zo bedreven in het achteruutrijen met zo'n kar.

De gerepareerde heeringkuul hebben we opgeladen en gesjord en de Urkers hielpen om de kar weer aan te koppelen. Het was een "hele hui terdewuiter". En rijden maar! Halfweg Urk en de Lemmer, een hoop geraas en vuurwerk achteruut en daar vliegt het linkerwiel van de kar met een noodgang voorbij. Ik heb de zaak in de berm uit laten rollen. Daar sta je dan midden in de voormalige Zuierzee met een gerepareerde heeringkuul in de berm, daar waar mijn vader, gróótvader, overgróótvader en betovergróótvader plenty heering en ansjovis vingen.

Nu aan weerskanten suukerbieten, mais, éérdappels, wortelen en uien.

Geen gelul, alle hens aan dek, die kar moet van de knop af. Krik uut de kofferbak, maar wat we ook probeerden, het lukte niet. In de vaorte, op zo'n anderhalve mijl

schat ik, zagen we een boerderij. Daar liep ik heen. Daar mocht ik Urk bellen: “Kom alsjeblieft met een lege aanhangwagen.” En dat gebeurde.

De kuul werd overgeladen. Het wiel hadden we teruggevonden en de moeren zaten nog achter de wioldop.

We hebben het wiel weer aan de kar gemonteerd. Ik durfde de kuul niet meer mee te nemen dus die ging mee terug naar Urk. De Urkers zeiden: “rijen maar.”

“Barst”.... waar zijn mijn sleutels? Ja hoor, in de kofferbak. Maar helaas hadden we vanwege de regen de kofferbak dichtgeklapt. Natuurlijk met de sleutels er in. Iên van de Urkers wist in de polder wel een monteur. Die werd opgehaald. De rugleuning van de achterbank werd met gereedschap losgekoppeld en de sleutels met iezerdréed opgevist.

Nogmaals “rijen maar.” Maar het was inmiddels al aardedonker geworden. Zijn we in de Lemmer, hoekie om nog een hoekie om, waren we bijna de Lemmer al uut zeg ik tegen Annie: “kiek er eens achteruut, ik hoor het wagentje niet meer.” “Nee pa, ik zie geen wagentje.” Salamanders, ben ik de hele wagen gestrooid. Als de bliksem omgedraaid en wij vonden het wagentje terug tegen een Simca 1000. De chauffeur zat er nog in. Die zat klem, net als de Simca. Aan de ene kant het wagentje en aan de áre kant een dikke kerkmuur. We hebben de man bevrijd. Hij had geen schrammetje. Hij was dubbel blied: blied dat hij uut zijn Simca 1000 was en blied dat de Simca 1000 total los was.

Inmiddels was ook de politie gearriveerd. We werden met z'n alle ondervraagd. Ook de chauffeur van de Simca 1000, maar die kon er hillegaar niks aan doen. Hij had zelfs nog een prop gas gegeven om de kar te ontwijken.....maar vergeefs.

Ik vertelde de politie dat het karretje er op Urk af geweest was en dat de Urkers hem er weer achter gekoppeld hadden. Ik zei: “schijnbaar is daar wat misgegaan.”

Het karretje werd door de politie in beslag genomen. Aan het karretje mankeerde overigens niets. Maar de elektrische kabel was afgebroken. En daardoor was er kortsluiting ontstaan en door die kortsluiting was de verlichting van de auto niet goed meer. Dus mocht ik niet met de auto rijden.

Maar ieder nadeel heeft zijn voordeel... De chauffeur van de Simca was automonteur en heeft gratis en voor niks mien verlichting weer in orde gekregen. Zo konden we toch nog naar huus.

Halfweg de Afsluutdiek zeg ik tegen dochter Annie: “we hebben de Urkers de schuld geven maar we hebben het zelf déén met het martelen om het wagentje los te krijgen, zijn we vergeten de hendel er weer op te doen. Misschien kwam het wel door de donkerte.”

We hebben de leste bóót kunnen halen. Na een week werden we opgebeld. De aanhangwagen kon opgehaald worden. Ik heb hem hillegaar allien op moeten halen.

Gien mens wilde met me mee!